

alligevel, at de kunde være dygtigere, og jeg tror, at Venstre havde gjort en bedre Gerning ved at gaa ud og fortælle dette end ved at rose deres Meningsfæller. Det virkelige Forhold er, at ca. 60 pCt. af den danske Jord er stærkt kalktrængende, og 30 pCt. af den danske Jord er stærkt vandlidende, og saa længe disse Mangler ikke er afhjulpet, kan man ikke sige, at Landbruget arbejder med fuld Kraft. Der er gjort opmærksom paa det fra forskellige Sider. Det kongelige danske Landhusholdningsselskab har f. Eks. i en Skrivelse til Landbrugsministeriet i 1919 eller 1917 stærkt peget paa dette Forhold og henstillet, at man søgte at faa det ændret. Her var en Opgave, et Felt, hvor man kunde søge at bringe de mange ledige Hænder i Forbindelse med den danske Jord, søge at afhjælpe noget af Arbejdsløsheden ved at sende dem ud til Grundforbedringsarbejder. Jeg talte om dette i Fjor, og der var den Gang ikke stærk Lydhørhed derfor indenfor Venstre, men jeg har til min Glæde set, at det siden er blevet taget op, og at særlig Hypotekbankdirektør Jensen-Sønderup har arbejdet stærkt paa denne Opgave, og man kunde vel komme den Vej, hvis ikke der var en vis Mand, der stak Hestefoden frem (Afbrydelse); ja, det var ikke en Hentydning til den højtærede Landbrugsminister. Der er ikke Tvivl om, at alle Parter sikkert kunde mødes, hvis man ikke fra anden Side havde Interesse i at bringe Politik i dette Spørgsmaal. Jeg sigter til Dansk Landmandsforening, en løjerlig Fremtoning, der begyndte for nogle Aar siden herovre paa Sjælland under Navnet Gaardmandsforeningen, men man opdagede, at hvis man vilde flytte over paa den anden Side af Lille Bælt, maatte man søge Navneforandring ligesom det gamle Højre, og saa kaldte man sig Landmandsforeningen, Indholdet blev det samme. Denne Forening holdt et Delegeretmøde i Fredericia i Aar, og paa dette Møde opstillede man nogle Krav med Hensyn til den Industrikrise, som man havde opdaget — man havde opdaget den, men havde endnu ikke begyndt at blive urolig over den; det kom først siden. Man opstillede med Henblik paa den Arbejdsløshedslov, som bliver forelagt i Morgen, 3 Krav. Man sagde nemlig, at for Fremtiden skal man sørge for, at der ikke bliver udbetalt Understøttelse uden i meget paastrængende Tilfælde; de ugifte maa ingen Understøttelse faa, og saa vidt muligt skal de gifte Arbejdere, der gaar arbejdsledige, have anvist Arbejde, og saa kom der en tredje Sætning, som jeg tiltræder helt og fuldt, idet de nemlig sagde,

at for øvrigt bør man arbejde hen til, at enhver Mand her i Landet er i Stand til at klare sig selv. Det sidste vil jeg fuldt og helt underskrive — jeg er ganske vist bange for, at en Del af dem, der var med til at vedtage Resolutionen, vilde faa Vanskeligheder, hvis de i Virkeligheden skulde klare sig selv under lige Vilkaar med os andre. Men hvad siger nu de andre to Krav? Forholdet er jo nemlig det, at det er disse Krav, den højtærede Landbrugsminister har knæsat paa alle sine Møder Landet over, knæsat i saa høj Grad, at den Gang Dansk Landmandsforening atter samledes, kunde den sende et Takketelegram, eller maaske var det et Hyldestelegram, til den højtærede Minister. Ja, for det første siger de, at det Arbejde, der skal anvises de gifte Arbejdere, skal betaales med 25 pCt. under den tariffmæssige Betaling. Hvad vil det nu sige, hvis vi tager Arbejdsløshedsunderstøttelsen fra de ugifte? — og lad mig sige, at det lader til, at de der har faaet nogle kære allierede i det radikale Venstre; jeg læste en Artikel i „Aalborg Venstreblad“ for i Gaar, undertegnet med Landstingsmand Fog-Petersens Mærke, hvori Landstingsmanden slog til Lyd for den Opfattelse, at de ugifte ingen Arbejdsløshedsunderstøttelse maa faa. Hvad vil det nu sige, om man gaar den Vej? Det vil sige, at de ugifte vil blive nødt til at søge sig Arbejde, paa hvad Maade de kan, og hvis de ikke kan faa Arbejde til den tariffmæssige Betaling, vil de blive nødt til at gaa ud som Løntrykkere i deres egne Fag. De vil komme til at staa som Konkurrenter, som Smudskonkurrenter mod deres egne Kammerater. Og Forholdet er jo netop det, at de ikke kan faa Arbejde. Hvis den højtærede Minister en Gang imellem har fulgt Landevejene i Sommer, vil han have lagt Mærke til, at man undertiden kunde møde det, som man ikke har mødt i mange Aar, unge Svende, som en 3—4 Stykker i Følge kommer langs Landevejen: Arbejdsløshedsunderstøttelsen var opbrugt, de havde ingen Familie, de kunde rejse hjem til, og saa rejste de paa Landevejen, fægtede sig igennem, laa i en Høstak om Natten eller laa herude paa Godsbaneterrænet, eller en Gang imellem, naar det gik rigtig højt, brød de ind i en Kirke. Hvis dette fortsættes, vil disse Menneker blive pisket ind som Løntrykkere; af den haarde Nødvendighed, af Sulten, vil de blive pisket ind som Løntrykkere overfor deres egne Kammerater, og saa sker der det, at den gifte Arbejder, der staar i Arbejde, enten bliver nødt til at sætte sin Løn ned eller